

L'ofici de la Roser Galceran és poc usual i, al mateix temps, molt maco; es dedica a la restauració arquitectònica, té la seva pròpia empresa a Reus i, com veurem més tard, sempre ha actuat impulsada per la seva vocació.

Tan bon punt va acabar la carrera de Restauració Arquitectònica a l'Escola d'Arts i Oficis de la capital del Baix Camp, se'n va anar **"a voltar"**. Va estar-se un any a Madrid, i, en tornar, va adonar-se que a la província de Tarragona la restauració **"estava bàsicament en mans d'empreses constructores i molt poc evolucionada"**. Llavors la Roser i dues companyes d'estudis van decidir unir-se i començar a trucar portes, **"sense un duro"**, amb l'objectiu de constituir la seva empresa, i al camp d'un temps aquest somni es va convertir en realitat. Actualment, però, només porta el negoci ella. Això no obstant, la Roser afegeix que té **"moltíssima sort"** amb l'equip que l'envolta, constituït per tretze persones pertanyents a dues generacions molt diferents: **"Per una banda, tinc gent d'entre cinquanta i cinquanta-cinc anys que es cuida de la part més tradicional de la construcció, com ara utilitzar els morters de calç. Són gent que no ha estudiat, però que ha fet el mateix tota la vida. D'altra banda, hi treballen joves acabats de sortir de l'escola, amb els coneixements del restaurador més típic."**

La nostra protagonista considera indispensable que els joves aprenguin totes les nocions de construcció que els grans, més experimentats, dominen, perquè **"si no entens com van les coses en un edifici a nivell de construcció, és molt difícil que hi sàpigues introduir les solucions restauradores adequades"**. I efectivament, són molts els dubtes que es poden plantejar a l'hora d'emprendre la restauració d'un edifici.

Un d'ells és **"l'opció de fer-ho seguint la filosofia del creador original, o bé posar-hi una miqueta de la nostra"**. La Roser, tanmateix, té idees bastant clares sobre aquest tema: **"No podem reproduir mil·límetre a mil·límetre el que es construïa fa un segle. L'evolució de l'ésser humà també es reflecteix en els seus monuments. Em sembla absurd intentar imitar el que es feia. De fet, només a nivell de materials, ja no és possible, perquè els que ara hi ha no tenen res a veure amb els d'abans."**

A un restaurador, en qualsevol cas, li encarreguen feines de totes les èpoques i de tots tipus, encara que el setanta-cinc per cent del que passa per les mans de la nostra protagonista són esglésies i monuments. L'obra més antiga que la Roser ha restaurat és la Casa Basílica de Mèrida, mentre que la més actual va ser un edifici modernista. Ella, no obstant, descarta automàticament certs tipus d'intervencions: **"No accepto restaurar una façana de fa vint anys, tot el que restauro ha de tenir un cert component artístic. Prefereixo treballar menys, però en allò que m'agrada."**

I és que, tal i com dèiem abans, la Roser té una clara vocació de restauradora: **"No vaig crear l'empresa només pels guanys que n'obtidria, sinó també per autoocupar-me, per treballar en el que jo vull; senzillament per plaer."** Prova del que diu és el fet que no contracti més gent, malgrat la quantitat de feina que de vegades se li

acumula: **"No hi tinc més gent perquè vull estar a l'obra, enfilar-me a les bastides cada dia. Potser és un error a nivell empresarial, però a nivell personal és el que em funciona."**

Així i tot, sovint no es té en consideració tota la il·lusió i l'afecte que el restaurador posa en la seva tasca: **"Malauradament, la figura del restaurador no està gens reconeguda. Es valora la feina, però quan es parla d'una restauració mai no se cita el nom del restaurador, només es parla de l'arquitecte, de l'empresa que ho ha fet, sense tenir en compte la persona que ha tingut les mans en aquella obra, centímetre a centímetre."**

De tota manera, aquesta empresària reusenca no considera que al restaurador se'l pugui anomenar artista: **"Ha de tenir sensibilitat artística, però per damunt de tot és un tècnic que domina els materials, tant els antics com els actuals. Adquirir aquesta tècnica és qüestió de pràctica, d'entrenar-hi tots els sentits. La pedra cal agafar-la, tocar-la, tastar-la."**

No és difícil de suposar que una feina que demana tanta especialització resulti cara i lenta. La Roser ens explica que ara els han encarregat que arreglin un campanar, de quaranta-dos metres d'alçada, en una intervenció que es prolongarà un mínim de sis mesos. És per tot això que molts empresaris prefereixen acudir a altres tipus de professionals quan necessiten una restauració.

La nostra protagonista, però, sembla haver trobat la solució per a aquest problema: **"Intento oferir un terme mig tant pel que fa als preus com pel que fa al temps, que passa per la utilització de màquines més ràpides que les que se solen fer servir en aquest ofici. S'hauria de trobar una simbiosi entre les metodologies de museu, molt lentes, i la restauració industrial, més ràpida però molt menys acurada. Calen tecnologies noves, perquè puguem complir amb els pressupostos."**

Aquesta restauradora també proposa solucions per als continus problemes que està tenint la ciutat de Barcelona amb les façanes dels seus edificis: **"Només cal sotmetre'ls a una senzilla operació de manteniment periòdic, simplement quatre coses bàsiques que si es fan anualment evitaran que calgui restaurar les façanes cada deu anys."**

Segons la Roser, això de les façanes és un problema que ja fa massa temps que s'arrossega: **"Quan es va endegar la campanya 'Barcelona, posa't guapa', per als Jocs Olímpics del 92, es van basar molt en qüestions estètiques, i van deixar una mica de banda les estructurals, referides a la conservació de l'edifici."** Pel que fa a la segona campanya, recentment encetada també per l'ajuntament de Barcelona, en aquest sentit, la nostra protagonista es mostra en canvi molt més optimista: **"Ara ja no només tenen l'objectiu de fer una cosa maca, sinó també segura."**

Així de segura, tan segura com queden les esglésies, els monuments i els edificis després que ella els restauri, se'ns revela aquesta dona reusenca que, amb només trenta-tres anys, no només ha aconseguit aixecar la seva pròpia empresa de restauració sinó que també ha obtingut, gràcies a això, la seva realització personal.



Roser Galceran - Reus (el Baix Camp)